

ERDIKO KAIERA

BADA TEATROA

Geure historiari keinu eginez, umore zentzugabea dakar *Traganarru* obrak

“Izatearen apologia eta honen aldarrikapena. Antzerkia ulertzeko modu bat. Beste modu bat. Labirintoan aurrera egiteko arrazoia, eta bitartekoa”. Aurkezpentzat darabiltza hitzok Bada antzerki taldeak. *Traganarru* dute lehen lana eta azaroaren 9an taularatuko dute estreinakoz, Azpeitiko Euskal Antzerki Topaketan 31. edizioa antolatuko den honetan, hain zuzen.

| GARBINE UBEDA GOIKOETXEA |

Argazkiak: Bada Teatroa

BODYBOARDER batek denboran atzera egin du istripuz. 1912. urtean bizi da geroztik, baina ez da gertatu zaionaz jabetu. Beretzat bereziki prestatuturiko entrenamendu gune batean dagoela uste du; fisikoki eta psikologikoki zailduko duen eszenatokia dela inguratzen duen mundua. Ilusio betean, XX. mendearen hasierako errealitate soziopolitiko eta kulturalean murgilduko da kirolari modernoa.

Umore absurdoa agintzen du Bada antzerki talde sortu berriak, “zenbaitean surrealista, eta beste hainbatetan tragikoa”, eta gure historiari keinu eginez –galernaren ondorioz, ehunka marinel irentsi zituen itsasoak, 1912. urtean–, biziraupenerako gaitasuna eta gizakiaren burugogorkeria ekarriko digute lehen planora.

Obraren zuzendari eta gidoilari den Urki Muguruzak azaldu digunez, klimatologiari eta aurreikuspen meteorologikoei lotuta dago

Traganarru obraren kartela.

Urki Muguruza: «Nire pasioari energiaren %2 besterik ezin diot eskaini»

Nola ikusten duzu euskal antzerki-gintza orokorki?

Zaila da musutruk lan egitea, gogoaren eta pasioaren bultzada hutsez, etorkizuna zer izango den jakin gabe. Berme minimorik balego, programatzeko erraztasunik, sare eskuragarriarik, diru-laguntzarik, errazago izango litzateke. Baina merkatuaren araberakoa da, eta azkenean, elkarbizitzan baino gehiago, lehian hasi behar baduzu, prozesuko lan guztiak, muntaketa,

marketina, logistika eta gainerakoak, zeure gain hartu behar badizu, antzezteari, pasiotzat duzun horri,

energiaren %2 besterik ezin diozu eskaini, eta horrek erre egiten du.

Aktore sentitzen naiz, eta nik baino gehiago dakien zuzendari baten esanetan egon beharko nuke logikaz. Aukera hori suertatu ez zaidanez, dena neuk egin behar dut, idatzi, zuzendu, harremanak eta gainerakoak, antzezteari utzita. Hau ez da oraindik nire tokia. Bestalde, badira zirkuitu alternatiboak zure pasioa praktikan jartzea ahalbidetzen dizutenak: gaztetxeak, kalea...

lana: “Gaur egun erraza da bizpahiru egunera izango dugun eguraldia edo itsasoaren egoera ezagutzea, gutxi gorabehera behintzat. Zientifikoki azaltzen ditugun aldaketa hauek Jainkoaren borondate gisa hartzen ziren garai hartan, eta sineskeria ugari zegoen”.

Baina meteorologoaren atzeko figurarik bazen orduan ere hemen, Muguruzak jakinarazi digunez: “Benetan existitu zen. Elizgizona zen eta Gipuzkoako Foru Aldundirako egiten zuen lan. Orduko komunikazioak ez ziren, ordea, gaurkoak bezain azkarrak, eta 1912ko hartan, galerna abisua eman eta kostaldeko bazterretara heldu zenerako, Bizkaiko arrantzale ugari itsaso zabalean ziren”.

Urki Muguruzaren (Zarautz, 1982) zuzendaritzapean, zazpi aktore biltzen ditu *Traganarru* obrak: Iñigo Azpitarte (bodyboarderraren

rolean), Jon Ander Alonso, Iker Etxarri, Erika Olaizola, Gurutze Eizmendia, Inazio Tolosa eta Iñaki Santos.

Traganetik bada beti zer ikasia. “Askotan ez dugu iragana ulertzen”, dio Muguruzak, “protagonistari ere hori bera gertatzen zaio, ez duela gertatzen ari zaiona konprenitzen, baina

berak badu bere egia, errealitytik aparte dagoena, eta bereari eutsiko dio kosta ahala kosta, bere egia besterik ez balego bezala. Edozein egoeratan alde ona bilatuko du eta bere alde erabili nahiko du”.

Obrak aurreikuspenari eman dion garrantzia ikusirik, igarlearena egitea eskatu diogu zuzendariari, Azpeitiko Topaketetan zer gertatuko den, eta, areago, publikoak *Traganarru* nola hartuko ote duen irudikatzea: “Espero dut topaketa osoak arrakasta izatea. Gure obrari dagokionez, ondo konektatuko dugula uste dut, ez delako itzulitako obra, euskaraz sortua delako, eta hemengo gauzez hitz egiten duelako. Pertsonaia oso identifikagarria da. Bestalde, nahiz eta tragedia baten testuinguruan kokatu, komedia da, barre egiteko da, irauten duen ordu eta laurdenean ondo entretenituta egoteko modukoa. Ikusleak antzokitik gustura aterako direla uste dut”.

Energia eta denbora erruz dedikatu dio taldeak obra honi, “kalitatezko lana egiten dugu, eta baliabide guztiak ditugu. Zer falta zaigu? Emanaldiak lotzea”. Programatzaile eta kultur teknikariengan jarria dute itzaropena, haien babesa ezinbestekoa baitzaie: “Ea berriak garenoi luzatzen dituzten begia, gure obrak herriz herri mugi daitezen”. ■

